

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB23 : 1851

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB23 : 1851", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb23-txt-shoot-n33.pdf> (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB23:33

#

Min Tilværelses Betydning i Tiden.

Kirken skal ikke reformeres, ikke Læren. Skal der gøres Noget – da Bod af os alle. Dette udtrykker min Tilværelse.

Jeg er, msklig talt, den fremmeligste Existents vi har. Og hvad har jeg lært? At jeg neppe tør kalde mig en Christen – hvor skulde jeg saa vove at ville reformere Kirken ell. befatte mig med Sligt.

Som andre Ynglinge reise udenlands – og nu bringe Efterretning hjem om fremmede Landes Skikke og Sæder: saa har jeg ogsaa i mange Aar levet som i Udlandet – i Omgang med Idealerne, hvor der er saa saligt at være, Alt Mildhed og Blidhed, naar man blot er ydmyg og beskeden.

Saa skiltes jeg fra dem. Og til Afskeed sagde de ligesom til mig: gaae nu med Gud.^a Og for at Du kan have en Erindring om os saa tag Idealerne digterisk med Dig. Gjør hvad Brug Du bedst kan af dem; men husk paa, derfor er Du ansvarlig.

a siig Andre, hvad Du har lært.

Hvad lærte jeg da? Jeg lærte, at det at være Xsten er noget saa uendeligt høit, at jeg neppe tør kalde mig det. Men jeg fik Lov til digterisk at benytte Idealerne.

Læren i det Bestaaende, Indretningerne ere meget gode. O, men Existenterne, vore Existenter – troer mig de ere maadelige. Dog dette kan tilgives, naar det blot erkjendes. Men føier ikke ny Skyld til, ved, naar der ikke er mere Xstdom, at ville reformere Kirken.

[b] Forkyndelsen af Læren holdes for meget paa Afstand, Xstd. er ingen Magt i Virkeligheden, vore Existenter kun lidet berørte af Læren.

Som Luther traadte frem paa Rigsdagen, ene med Bibelen: saaledes kunde jeg ville træde frem ene med det N. T. tage den simpleste christelige Leveregel og spørge hver Enkelt: har Du blot nogenledes fuldkommet det – og hvis ikke, vil Du saa reformere Kirken?

[c] Og Ingen sige: jeg er lige saa god som de Andre; thi Den, der siger det, han er meest uværdig.

Man lee kun! Dog nei, ogsaa dette har jeg vel forud bragt i Orden. Man har jo faaet Lov til i sin Tid at mætte sig med at grine af mig – hvad jeg selv forlangte. Nu er man vel kjed af det.

Standser, o standser. Nøies idetmindste indtil videre med hvad jeg kan byde.

Og hvad kan jeg byde? Jeg er en Digter – ak, kun en Digter. Men i Idealitetens Herlighed kan jeg fremstille

d og saa et Øieblik til Eder selv

Xstd, og har jeg gjort det. Hører paa mig – idetmindste førend I begynde reformerende at ballotere. Seer dog ret først hvor ideal Xstd. er^d – inden I reformere.

Jeg er kun en Digter, ak kun en Digter. Seer ikke paa mit Liv – og dog seer kun paa [mit] Liv, for at see, hvilken maadelig Xsten jeg er, hvad I ville see bedst, naar I høre paa min Tale om Idealet. Og paa denne hører; thi blæse være med min Smule Person.

Jeg er kun Digter. Jeg elsker dette jordiske Liv kun altfor høit, vil gjerne have msklig talt gode Dage, more mig, nyde Livet o: s: v:.. Ak, og jeg forstaaer, at strengt taget fordrer Xstd. noget ganske Andet. Men just fordi jeg dybt ydmyget tilstaaer min Ringhed, saa har jeg forstaaet, at Xstd. tillader mig, idetmindste indtil videre (thi jeg er jo forpligtet til at høre mig for, som et Barn hos sin Fader eller sin Lærer) at leve saaledes.

Og dette byder jeg; paa dette Vilkaar tør jeg udbyde Xstd – o, hører mig, idetmindste inden I reformere den.

Jeg er kun en Digter. Og hvad var da min Opgave (hvis jeg kunde indfrie den, thi om jeg kan det endog blot imorgen, kan jeg jo ikke med Bestemthed vide idag, jeg tør bestandigt kun vide, at igaar kunde jeg det nogenledes.

Overalt, hvor der er en Bevægelse, som, efter mine Begreber er farlig for Xstd., der ligesom gaaer jeg hen. Jeg siger ikke et Ord til de Tilstædeværende, nei bevares. Ikke et Ord om mig selv – det skulde da være et despekterligt. Hvad gjør jeg da? Jeg stiller mig ligesom hen i en Krog eller midt i Forsamlingen, efter Omstændighederne. Jeg begynder saa at tale høit med mig selv, som en distrait Mand, høit med mig selv – om Idealerne. Taler saa kun I hørørstet I hvis Taler, foruden de mange glimrende Partier midtveis, alle ende med den glimrende Udgang: lad os saa ballotere. Der vil dog skee noget Andet. Nu vil der være En nu en Anden, der gaaer til en Side, sigende til sig selv: det var dog en besynderlig Tale, denne om Idealet – troer mig han balloterer ikke.

Og saaledes fremdeles. Thi saa lidet som, i Ideen seet, nogen Kvinde kan modstaae Digterens Don Juan, saa lidet nogen Mand eller Kvinde, i Ideen seet, i Længden denne Tale om Idealet – usaligt det Msk. som kunde det. Men han kan det ikke. Den sniger sig ind man veed ikke gennem hvilke Porer og Aabninger, sniger sig ind i Hjertet. Der kan gaae længere Tid hen; en Dag bliver han ligesom besynderlig. Han lukker sig inde, eller han gaaer ud paa en eensom Spadseretur^e. Og naar han da lukker op igjen ell. kommer hjem, er han forandret – troer mig: han balloterer ikke om Xstd.

e han siger til sig selv: det var dog en besynderlig Tale den om Idealet, jeg vil tænke over den.

Vi Msker have det i ethvert Øieblik, i en vis udvortes gudforladt Forstand, i vor Magt at ballotere ogsaa om Xstd. Vi kunne jo sige: saadan ville vi have det, og det

kalde vi Xstd. O, lader os vogte os!

Hører mig!^f Mildere Tale kunne I ikke faae at høre, og ville I ikke faae at høre, end den af en stakkels Digter. Men seer endnu engang paa Xstd. Agter blot paa min Fremstilling af, hvorledes et Sandheds-Vidne seer ud – end sige da en »Apostel (og Sandheds-Vidne maatte man da idetmindste være for at vove at ville »reformere«). Agter paa denne Fremstilling, seer saa fE paa mig, og seer hvilken Pialt jeg i denne Sammenligning er – o, og msklig talt er jeg dog ret fremmelig her paa Berget.

Jeg er kun en Digter^g. Ville I forstaae mig, ville I til Løn jordisk forskjønne mig mit Liv – jeg vil med Taknemlighed modtage det. Og jeg tør det, tør det, just fordi jeg kun siger mig selv at være en Digter, tør barnligt glæde mig ogsaa ved dette Jordiske. O, skal Sagen gaae til næste Instant: skal der et Sandheds-Vidne til for at standse – nei, han tager ikke mod Sligt. Frygtelig haardfør som en Afdød, ubevæget og ubevægelig, noterer han Eder og mig, os alle Prisen paa det at være Xsten saa høit som »Aand« er, han afskaffer alle Confinier; han haster med Længsel efter sit eget Martyrium, og han kan derfor ikke spare os Andre. Saa er der mangan Skrøbelig, der paa et lidt mildere Vilkaar, naar der var blevet givet efter, kunde gaae med, der styrter; og mangan Vاكلende, der forhærdes o: s: v:

f O, mine Venner, jeg har aldrig bedet om Sligt, nu beder jeg derom, i Xstds Navn! Hører mig! O, og I, I Qvinder, hos Eder pleier jo Digterens Tale altid at finde Indgang, o, lad den finde Indgang, og standser saa I Mændene!

g jeg ønsker just derfor at være, msklig talt, i god Forstaaelse med Eder; thi saaledes svag er en Digter altid.

#